

Skarga wniesiona dnia 23 kwietnia 2004 r. przez Mühlens GmbH Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-150/04)

(2004/C 239/55)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 23 kwietnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Mühlens GmbH Co. KG z siedzibą w Köln (Republika Federalna Niemiec), reprezentowaną przez Th. Schulte-Beckhausena, Rechtsanwalt. Przed Izbą Odwoławczą stroną była również Minoronzoni S.r.l. z siedzibą w Ponte San Pietro (Bergamo), (Republika Włoska).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu z dnia 18 lutego 2004r. (Sygn. akt: R 949/2001-1);
- obciążenie pozwanego Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgłaszający wspólnie: Minoronzoni S.r.l.
towary znak towarowy:

Zgłoszony wspólnie: znak graficzny „TOSCA BLU” dla towarów z klas 18 i 25 (między innymi torby; torebki; walizki; ubrania męskie, damskie i dziecięce wszystkich rodzajów) – zgłoszenie nr 1 008 291

Właściciel prawa do znaku lub oznaczenia przeciwstawionego w sprzeciwie: skarżący

Przeciwstawione prawo do znaku lub oznaczenia: niemiecki znak słowny „TOSCA” dla wyrobów perfumeryjnych (między innymi „Parfum”, „Eau de Toilette” i „Eau de Parfum pour femmes”)

Decyzja Wydziału Sprzeciwu: Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania skarżącej

Zarzuty prawne:

- w odniesieniu do powszechnie znanego znaku „TOSCA” sprzeciw jest uzasadniony na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94
- przeciwstawione oznaczenia mogą zostać pomyłone
- przeciwstawione towary wykazują podobieństwa
- zaistniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd na podstawie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94
- sprzeciw jest zasadny również na podstawie art. 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Dominique Hardy przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

(Sprawa T-208/04)

(2004/C 239/56)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich przez Dominique Hardy, mającą siedzibę w Coudeville-plage (Francja), reprezentowaną przez Jeana-François Péricauda, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

orzeczenie, tytułem roszczenia głównego, że Wspólnota Europejska, poprzez fakt przyjęcia, a następnie stosowania na szkodę maklerów okrętowych art. 5 Wspólnotowego Kodeksu Celnego w sposób bezprawny, wywołała swą odpowiedzialność względem niej;

orzeczenie, ewentualnie, że Wspólnota Europejska, poprzez fakt przyjęcia, nawet w sposób zgodny z prawem, a następnie stosowania art. 5 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, w wyniku czego skarżąca poniosła szkodę nienormalną i szczególną, wywołała swą odpowiedzialność względem niej;

solidarne zasądzenie od Rady i Komisji na jej rzecz kwoty 60 510 euro, ewentualnie kwoty 47 829 euro, tytułem odszkodowania, w każdym przypadku powiększonej o stawkę odsetek ustawowych naliczanych od chwili wniesienia niniejszej skargi;

solidarne obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wskazuje, że w wyniku wszczęcia przez Komisję postępowania w przedmiocie uchybienia przez Państwo Francuskie ciężącym na nim obowiązkiem, Francja zniosła, w celu zapewnienia zgodności prawa francuskiego z art. 5 rozporządzenia nr 2913/92⁽¹⁾, monopol korporacji maklerów morskich, której członkiem jest skarżąca, na stosowanie regulacji celnych. Według skarżącej, zniesienie monopolu wynika bezpośrednio ze stosowania art. 5 rozporządzenia nr 2913/92, może zatem zostać przypisane bezpośrednio Wspólnocie Europejskiej.

W zarzucie głównym skarżąca podnosi bezprawność przyjęcia art. 5 rozporządzenia nr 2913/92, powodującą odpowiedzialność Wspólnoty.

Przede wszystkim, skarżąca utrzymuje, że artykuł ten nie uwzględnia postanowień derogacyjnych art. 45 Traktatu WE, w zakresie w jakim zawód maklera morskiego uczestniczy, poprzez wprowadzanie w życie ustawodawstwa celnego, w wykonywaniu władzy publicznej.

Skarżąca powołuje się następnie na zasady bezpieczeństwa prawnego i ochrony zaufania do prawa. Utrzymuje ona, z jednej strony, że art. 5 rozporządzenia nr 2913/92 odnosi się do pojęcia „przedstawienia towarów organom celnym”, różnego od pojęcia „stosowanie regulacji celnych”, przy czym to ostatnie wskazuje obowiązki w rzeczywistości wykonywane przez maklerów morskich. Wykładnia per analogiam tego artykułu byłaby według skarżącej sprzeczna z zasadą bezpieczeństwa prawnego. Z drugiej strony, skarżąca wskazuje na naruszenie jej zaufania do prawa, polegające na braku jakichkolwiek środków przejściowych oraz wynikające z faktu, że francuscy maklerzy morscy zostali jedynymi we Wspólnocie ciągle nieobjętymi uprzednimi środkami liberalizacyjnymi.

Ponadto, skarżąca powołuje się na naruszenie zasad równości i proporcjonalności, wynikające z braku środków przejściowych. Wreszcie, skarżąca podkreśla naruszenie prawa do poszano-

wania dóbr, wskazując, że zniesienie monopolu uczyniło ich ładunek niezbywalnym i spowodowało utratę jego całej wartości.

Pomocniczo, skarżąca utrzymuje, że biorąc pod uwagę nienormalny i szczególny charakter poniesionej przez nią szkody, zostanie stwierdzona obiektywna odpowiedzialność Wspólnoty. Twierdzi ona, że szkoda jest nienormalna w zakresie, w jakim utrata wartości handlowej ładunku i marży zysku przekracza granice normalnego ryzyka ekonomicznego i jest szczególna w tym rozumieniu, że maklerzy morscy stanowią grupę wyraźnie odrębną od podmiotów gospodarczych.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 24 czerwca 2004 r. przez Adriatica Navigazione S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-265/04)

(2004/C 239/57)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 24 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Adriatica Navigazione S.p.A., reprezentowaną przez Gian Michele Roberti, Aleksandrę Franchi oraz Guido Bellitti, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części uznającej dotacje związane ze zobowiązaniami z tytułu świadczenia usług publicznych udzielone spółce Adriatica za pomoc w rozumieniu art. 87 Traktatu i klasyfikującej te środki jako nową pomoc; albo

orzeczenie nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji;

w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków, orzeczenie nieważności art. 1 ust. 3 zaskarżonej decyzji w części nakazującej Włochom uzyskać zwrot udzielonej pomocy wraz z odsetkami;